

לאור ההלכה

להאיר את הדרך לעובדה ולמעשה
עפ"י מורנו ר' נתן מברסלב
בספר ליקוטי הלכות

נחמו נחמו עמי

עקר נחמתנו היא התורה הקדושה וצדיקי אמת שבכל דור ודור, כי עקר הנחמה בכל הגלות המר והארץ הזו היא התורה הקדושה, כמו שנאמר, "זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני", אבל לאו כל אדם זוכה לקבל עצות טובות מהתורה כראוי לו בכל עת, כי לא זכה וכו', על-כן הכל צריכין למרי חטיא שהוא הצדיק האמת, המבאר ומציר לנו אור התורה לטוב, בבחינת הנה ברה לקחתי וכו' וכנ"ל. וזה, "נחמו נחמו עמי" נחמה בפולה, כי אנו צריכין נחמות כפולות דיקא בחינת 'נחמו נחמו', הינו נחמות התורה בחינת זאת נחמתי בעניי וכו', אבל מהתורה אי אפשר לקבל ולנק בעצמו כראוי, כי לא זכה וכו', כי יכול, חס ושלום, לציר אור התורה להפך כנ"ל. על-כן אנו צריכין עוד נחמה על נחמה שהוא פת הצדיקי אמת המבארים ומצירים לנו אור התורה לטובה ולברכה ומשפיעים ומלמדים אותנו לקבל עצות טובות אמתיות מהתורה לחיים ולטוב ולא למות ולרע, חס ושלום, וזה עקר נחמתנו בחינת זה נחמנו ממעשינו וכו' וזהו

נחמו נחמו.. שתי נחמות

לנחמה ושמחה וגאולת הנפש, אלא האדם חייב עוד נחמה.. כי על-כן אנו צריכין עוד נחמה על נחמה שהוא כח הצדיקי אמת המבארים ומצירים לנו אור התורה לטובה ולברכה ומשפיעים ומלמדים אותנו לקבל עצות טובות אמתיות מהתורה לחיים ולטוב ולא למות ולרע, חס ושלום,

אדם רוצה נחמה הוא מסתכל בתורה לומד אותה, מקיים אותה, וכל שורה שהוא קורה בספר או כל מילה שהוא שומע של תורה וכו' הוא מרגיש רע הוא מרגיש 'אז אני לא בסדר' תראה מה כתוב בתורה!, הוא מרגיש שנותנים לו ביקורת, הוא מרגיש שלוחצים עליו, מרגיש שאולי רוצים לקחת לו איזה הנאה וטוב מהחיים וכו' וכל זה מדוע? מפני שהבעל דבר רוצה להדיחו, חס ושלום, בכל עת, רחמנא לצלן, והעקר על-ידי הסברות שקר שלו, על-ידי שמציר האור להפך, חס ושלום,

ואיך הייצר הרע מצליח לעשות דבר כזה? לצייר את אור התורה להיפך? אלא שמתלבש במצוות ואומר לו, הלא אתה יודע עצם גשמיותך ופגמיו הרבים וכו' ומה אתה חותר ומקוה עוד להתקרב?! מתלבש עצמו במצוות? איך הבעל דבר מתלבש במצוות? מעולם לא שמענו שהיצר הרע בא לאדם ומציע לו לעשות מצוות! ואם אכן הוא מציע לעשות מצוות אז מדוע באמת לא לקבל את הצעתו? מה גרוע בזה?!

אך באמת עיקר כוחו של הרע והבעל דבר חייב שיבוא דווקא מצד ההתלבשות בתורה, אחרת אף אחד לא היה עוזב את התורה והמצוות שכולה מתוקה מדבש ומקרבת את האדם לאור ה', כי באמת עיקר עניין התורה הוא לגלות את מציאות ה' יתברך לכל אדם בכל

"נחמו נחמו עמי", כמה אנחנו מחכים לנחמה.. ה' יתברך אומר לנו להתנחם, אך במה נתנחם? מה יוכל לגרום לאדם לחייך ולהרגיש טוב אחרי החורבן שהוא עובר בגוף בנפש? אומר לנו ר' נתן עקר נחמתנו היא התורה הקדושה וצדיקי אמת שבכל דור ודור, כי עקר הנחמה בכל הגלות המר והארץ הזו היא התורה הקדושה, כמו שנאמר "זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני",

אך משום מה, לא את כולם זה מאוד משכנע, אמנם כולנו מאמינים שהתורה היא נחמתנו, אך אנו רוצים להרגיש בפועל בליבנו נחמה ועצה טובה לצאת מהמקום בו אנו שרויים בגלות הנפש, והרי לאו כל אדם זוכה לקבל עצות טובות מהתורה כראוי לו בכל עת, מסתבר שהתורה היא לא אוצר שמושכים הימנו איך שלא יהיה רק טוב, אלא יש בה כוחות לכאן ולכאן, כי "לא זכה.. נעשה לו סם המוות" חלילה.. אם כן איך נקבל נחמה מהתורה?

בפסוק יש כפל לשון "נחמו נחמו".. כי אנו צריכין נחמות כפולות דיקא בחינת 'נחמו נחמו', מדוע לא די לנו בנחמה אחת? מהו כפל הנחמות? אלא שהנחמה שלנו באמת היא התורה הקדושה הינו נחמות התורה בחינת זאת נחמתי בעניי וכו', אך זה שהאדם אינו מרגיש באמת נחמה ע"י התורה ולפעמים אפילו מרגיש להיפך עד שאינו מסוגל לקבל שום דבר מהתורה ואזי הוא עוד יותר מאשים את עצמו שהוא לא בסדר כי איך אני לא מקבל את התורה וכו' כל זה הוא מפני שבאמת 'נחמה' אחת אינה מספקת! זה נכון שהנחמה הראשונה היא 'התורה' אבל מהתורה אי אפשר לקבל ולנק בעצמו כראוי, כי לא זכה וכו', כי יכול, חס ושלום, לציר אור התורה להפך כנ"ל, התורה היא לא מטה קסם שמי שנוגע בה כמו שהיא מתרפא מגלותו וזוכה

"דברו על לב ירושלים", 'על לב דיקא, כי עקר ציור האור בבחינת לב, ששם עקר ציור האור שהוא בחינת צירי, כי הלב מרכבה לבינה ששם הויה בנקוד צירי פידוע. וזה בחינת וידעת היום והשבות אל לבבך וכו', שצריכין להמשיך אור הדעת שהוא אור התורה אל הלב, לצירו לטוב, שזהו העקר כנ"ל. וזה נחמו נחמו, כי צריכין עז ותעצומות והתחזקות עצום מאד בזה העולם מספר ימי חיי הבלו לעמד כנגד כל הדחיות וכו' שהבעל דבר רוצה להדיחו, חס ושלום, בכל עת, רחמנא לצלן, והעקר על-ידי הסברות שקר שלו, על-ידי שמצייר האור להפך, חס ושלום, שזהו בחינת נחפשה דרכינו ונחקרה וכו', שצריכין בכל עת לחפש ולחקר ולבקש עצה ודרך איך לצאת מהבליו ולהתקרב לה' יתברך. ועל כל פנים שלא יפל יותר, חלילה, על-ידי דחיות שלו שמתלבש במצוות ואומר לו, הלא אתה יודע עצם גשמיותך ופגמיה הרבים וכו' ומה אתה חותר ומקנה עוד להתקרב?! כי כל זה וכיוצא בזה נמשך מהקלפה והסטרטא אחרא.

שליבו שלם עם אלוקיו ורוצה לעבדו בלב שלם, ויש לו שמחה בלב מגילוי ה' יתברך ע"י התורה, הוא מרגיש 'מחובר' הוא מרגיש שדואגים לו ורוצים בטובתו, הוא מבין את זה "שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו" כי **זה בחינת וידעת היום והשבות אל לבבך וכו', שצריכין להמשיך אור הדעת שהוא אור התורה אל הלב, לצירו לטוב, שזהו העקר כנ"ל,**

וזה נחמו נחמו כנ"ל, כי צריכין עז ותעצומות והתחזקות עצום מאד בזה העולם מספר ימי חיי הבלו לעמד כנגד כל הדחיות וכו' שהבעל דבר רוצה להדיחו, חס ושלום, בכל עת, רחמנא לצלן, ואנו צריכים דווקא את שני הנחמות, האחד היא ה'תורה', והשנייה היא - האיך לקבל את התורה באופן שישמח את הלב וירוממהו ולא ישפילהו וידכאהו **על-ידי הסברות שקר שלו, על-ידי שמצייר האור להפך, חס ושלום,**

וכל זה יוכל האדם לזכות אם נחפשה דרכינו ונחקרה וכו', שצריכין בכל עת לחפש ולחקר ולבקש עצה ודרך איך לצאת מהבליו ולהתקרב לה' יתברך, ולא ליפול על-ידי דחיות שלו שמתלבש במצוות ואומר לו, הלא אתה יודע עצם גשמיותך ופגמיה הרבים וכו' ומה אתה חותר ומקנה עוד להתקרב?! כי אף על פי שנדמה לאדם שזה הוא האמת ונדמה לו שמצד הקדושה הוא שומע את כל זה כי הרי באמת מצבו ירוד מאוד ברוחניות וכו', בכל זאת ידע שאין זו מצד הקדושה והאמת כי כל זה וכיוצא בזה נמשך מהקלפה והסטרטא אחרא, וכל כוונת התורה הוא להיפך לחזקו ולרוממו מעכשיו מכל גלותו ולא לתת לו ביקורת על העבר, או להראות לו כמה הוא רחוק וכו', ורק אז מקבל האדם את הנחמה השלמה והכפולה... **נחמו נחמו עמי,** יהי רצון שנראה בנחמת ציון במהרה, אמן.

מקום, וכל המצוות והלימודים שיש בתורה הרי הם צמצומים נפלאים שמשתנים לפי האדם והזמן של קטנות וגדלות וכו' עד שהם מגלים את טוב נועם גילוי השכינה לאדם בכל מקום ובכל זמן, והכל לטובת האדם, ואז לכאורה אין סיבה להזניח תורה שכזאת...

אך מפני הכרח כח הבחירה שגם זה לטובת האדם (כמבואר במקום אחר) הרי שניתן כוחות לצד הרע להתלבש בטוב ולהציגו כדבר שלילי וכעונש.. והוא לוקח את התורה בעצמה ומשתמש בה כסם מוות בכדי לשבור את רוחו של האדם, בכדי שהאדם ירגיש שהתורה לא באה לרחם עליו ולגלות לו אהבת ה' יתברך אלא לבקר אותו ולאיים עליו ולהפוך לו את החיים לקשים יותר, וכל זה מפני שלא לקחו את עיקר הנחמה שיש בתורה שהיא הנחמה השנייה שאנו צריכין עוד נחמה על נחמה שהוא כח הצדיקי אמת המבארים ומצירים לנו אור התורה לטובה ולברכה ומשפיעים ומלמדים אותנו לקבל עצות טובות אמתיות מהתורה לחיים ולטוב ולא למות ולרע, חס ושלום,

כי רק ע"י הצדיקים נוכל באמת לקבל את פנימיות כוונת התורה באופן שהיא תחזק את האדם ותרומם אותו מכל צער וגלות, ועיקר העניין הוא שהאדם יקבל בליבו את הנחמה ע"י התורה כי זהו "דברו על לב ירושלים", 'על לב דיקא, כי עקר ציור האור בבחינת לב, שהוא בבחינת בינה לבא, ששם עקר ציור האור שהוא בחינת צירי, כי הלב מרכבה לבינה ששם הויה בנקוד צירי פידוע, כשמלמדים לאדם תורה הרי שזה נכנס לו בראשו והוא מבין מה יש לו לעשות, אבל עיקר תכלית הכוונה הוא שליבו יקבל את הציור הנכון של התורה, שליבו יבין את האהבה את הקירבה, את הדבקות שיש בתורה, ובזה עיקר המבחן אם האדם קיבל את התורה לסם חיים ולא להיפך, בזה שמרגיש

פניני אור

להפיל את האדם ולדחותו לגמרי חס ושלום, וכל זה וכיוצא בו נמשך מהקלפה והסטרטא אחרא, והעקר מבחינת קלפת בלעם שרוצה לציר אור התורה להפך מן האמת. ועל כן צריכין עז והתחזקות עצום כנגדו בלי שעור, ועל זה נאמר: "אשרי אדם עז לו בך מסלות" וכו', ראשי תבות בלע"ם כמבאר בפנים (משיבת נפש ס"ו)

צריכין עז ותעצומות והתחזקות עצום מאד בזה העולם מספר ימי חיי הבלו, לעמד כנגד כל הדחיות וכו', שהבעל דבר רוצה להדיחו חס ושלום, בכל עת. והעקר על ידי הסברות שקר שלו על ידי שמצייר האור להפך חס ושלום, ועל ידי זה מסיתו לדבר עברה חס ושלום, ועושה אצלו מאסור הטר ומעברה מצוה. ואחר כך כשנכשל כבר הוא בא עוד הפעם ומתלבש עצמו במצוות ורוצה